

## Arrest

nr. 309 431 van 9 juli 2024  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. EELEN  
Rubensstraat 165 / 2  
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat J. EELEN.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 21 december 2020 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 maart 2022 en op 21 juni 2022 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 5 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

**A. Feitenrelaas**

*U verklaarde zich een Eritrees staatsburger, Tigrinya van etnische origine, en afkomstig uit de hoofdstad Asmara, Eritrea. U bent moeder van één minderjarige zoon, momenteel onder uw hoede.*

*U verklaarde dat u sedert 1999 in militaire dienst was. Na uw militaire opleiding in Sawa, werd u als dienstplichtige toegewezen aan de stedelijke administratie van de hoofdstad Asmara. U vervulde deze militaire verplichting tot uw vlucht uit het land eind 2011. Omdat u de wens had hogere studies te verrichten, vroeg u jaarlijks uw demobilisatie aan. Deze werd echter keer op keer geweigerd. Uiteindelijk verloor u de hoop en besloot u het land te ontvluchten. Een vriendin van u, met wie u samen militair gediend had maar die intussen in Keren gestationeerd was, verklaarde dat ze een smokkelaar kende. Jullie spraken af dat uw vriendin met deze smokkelaar een deal zou maken om jullie het land uit te smokkelen. Deze deal werd gemaakt en de nodige voorbereidselen werden verricht. U vroeg een verlofpasje aan en verplaatste zich een tweetal weken later per bus naar de stad Tesseney, zoals afgesproken met de smokkelaar en met uw vriendin K.. Vanuit Tesseney bracht de smokkelaar uw vriendin en u te voet en clandestien naar Kesselah, in Soedan. Jullie verplaatsten zich enkel 's nachts, overdag rustten jullie. Na twee nachten kwamen jullie in Kesselah aan. U zelf reisde via Khartoem door naar Juba, Zuid-Soedan, waar uw oudste broer woonde. Van 2011 tot 2017 woonde u in Zuid-Soedan. U leerde er B.G.G. (OV 8.XXX.XXX), de vader van uw zoon, kennen. Jullie sloten een religieus huwelijk. Op 23 april 2014 werd uw zoon H.B. geboren. Via een Belgische hervestigingsmissie in Niger kwam uw partner naar België waar hem op 22 oktober 2018 de vluchtelingenstatus werd verleend. Zelf verliet u Zuid-Soedan in 2017 en trok u met uw zoon via Khartoem naar Egypte waar u zou wonen van mei 2017 tot november 2020. U liet er zich als vluchteling registreren bij het UNHCR. Uiteindelijk verkreeg u op 1 oktober 2020 via de Belgische ambassade een visum en laissez-passer voor gezinshereniging. Per vliegtuig bereikte u op 7 november 2020 België samen met uw minderjarige zoon H.B.. Daags na uw hereniging met de vader van uw zoon, kreeg u van hem te horen dat hij intussen een relatie heeft met iemand anders. Daarmee werd een einde gesteld aan uw relatie met deze man. Op 21 december 2020 vroeg u asiel bij de bevoegde Belgische instanties.*

*Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legt u volgende stukken voor: twee laissez-passers voor uw zoon en u, een Eritrese identiteitskaart, een medische fiche voor uw zoon, een doopcertificaat voor uw zoon.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging vreest in Eritrea omwille van uw desertie uit de onbeperkte militaire dienst en omwille van uw clandestiene uitreis uit Eritrea. U vreest in concreto een herintegratie in het leger of een gevangenisstraf omwille van uw clandestiene uitreis uit Eritrea en uw desertie (CGVS I, p. 13-14; CGVS II, p. 13). Na grondig onderzoek van uw asielrelaas moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*Zo werd vastgesteld dat het door u voorgehouden illegale vertrek uit Eritrea, dat de kern van uw asielrelaas uitmaakt, niet geloofwaardig is.*

*Zo bleken uw verklaringen reeds tegenstrijdig aangaande de voorbereidingen voor uw illegale vlucht uit Eritrea. In uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS dd.21.06.2022 verklaarde u ter zake enerzijds dat u twee weken voor uw eigenlijke vertrek een persoonlijke ontmoeting had met uw vriendin K.. Tijdens deze afspraak zou u met haar hebben afgesproken dat ze contact zou opnemen met de smokkelaar die ze via via kende en met hem concreet zou afspreken dat hij jullie beide het land uit zou begeleiden. Ongeveer een week voor uw eigenlijke vertrek zou K. u gebeld hebben en u op cryptische wijze – de kans bestond immers dat de telefoonlijn werd afgeluisterd door de overheid – hebben meegedeeld op welke datum en welk uur 'u de waren mocht gaan ophalen in Tesseney' (CGVS II, p. 10). Andere communicaties of ontmoetingen tussen K. en u waren er niet meer voor de effectieve samenkomst in Tesseney. Echter had u in uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaard dat K. ongeveer een week voor jullie eigenlijke vertrek u persoonlijk in Asmara was komen opzoeken om u concreet te briefen over de gemaakte afspraken met de smokkelaar (CGVS I, p. 17-19): K. vertelde u bij die gelegenheid precies in welk café jullie elkaar zouden ontmoeten in Tesseney, op welke datum en hoe laat dat zou zijn, voorts dat jullie daar nog twee andere vrouwen zouden treffen die samen met jullie het land zouden verlaten, en welke kleren die andere vrouwen zouden dragen op dat moment (CGVS I, p. 18-19). Deze voorstelling van zaken waarbij maximaal expliciete informatie wordt geboden inzake de afspraak met de smokkelaar staat in schril contrast met uw latere verklaring tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat K. door het risico dat de telefoonlijn werd afgeluisterd, genoodzaakt was zich te beperken tot een minimum aan informatie, verwoord in cryptische verwijzingen, zoals hierboven aangegeven. Op dit punt werd trouwens een verdere incoherentie vastgesteld in uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS (CGVS II, p. 10-11): zo verklaarde u aanvankelijk dat K. u tijdens het genoemde telefoongesprek een week voor jullie vertrek had gemeld dat de gevraagde prijs voor de illegale uitreis 20000nakfa zou zijn. Echter wijzigde u die verklaring later met de*

mededeling dat K. u bij de eerdere persoonlijke ontmoeting een week daarvoor had gemeld dat ze reeds wist dat de vermoedelijke prijs van de smokkelaar ongeveer 20000nakfa zou zijn. U werd geconfronteerd met de verregaande tegenstrijdigheid in uw verklaringen (CGVS II, p. 12) maar slaagde er niet in een deugdelijke verklaring te bieden. U beperkte zich ertoe de eerste versie incorrect te noemen.

Aangaande de eigenlijke aanvang van uw beweerde illegale vlucht werden evengoed tegenstrijdige verklaringen vastgesteld in uw opeenvolgende persoonlijke onderhouds. Wat betreft uw verklaringen in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS stelde u initieel dat u per bus naar Tesseney was afgereisd, dat u daarop had overnacht in een hotel, en dat u uw vriendin K. de volgende ochtend had ontmoet in een cafeteria. Toen jullie in die cafeteria waren had K. telefonisch contact met de smokkelaar die jullie daarop naar een afspraakpunt aan de stadsrand liet komen (CGVS II, p. 5-6). Later tijdens dat zelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u K. in de cafeteria had ontmoet op de dag zelf van uw aankomst met de bus vanuit Asmara. Het was pas de volgende ochtend dat jullie naar het afspraakpunt gingen aan de stadsrand: K. kwam u die ochtend ophalen in het hotel waar u had overnacht en samen begaven jullie zich naar het afspraakpunt aan de stadrand (CGVS II, p. 12). Daarenboven zijn deze verklaringen strijdig met uw verklaringen van het eerste persoonlijk onderhoud. U verklaarde toen immers dat u bij aankomst per bus in Tesseney onmiddellijk naar een café ging waar u met K. had afgesproken. Daar trof u onmiddellijk ook de twee anderen vrouwen met wie jullie samen het land zouden verlaten, zoals K. u eerder had gemeld tijdens jullie laatste gesprek in Asmara (CGVS I, p. 18-19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter expliciet dat de eerste keer dat u de twee andere vrouwen ontmoette met wie u het land zou verlaten, niet in de cafeteria in het stadcentrum was, maar de volgende dag pas in een Nara-hut aan de rand van de stad (CGVS II, p. 12). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar had geen aannemelijke verklaring (CGVS II, p. 12). U ontkende louter uw verklaring van het eerste persoonlijk onderhoud en hintte voorts op een mogelijk misverstand bij dat eerdere gesprek tussen de tolk en u. Deze suggestie door u vindt alleszins geen grond in de notities van het persoonlijk onderhoud in kwestie. Gezien de uitgebreidheid van de bevraging over uw ontmoeting met K. en de met haar gemaakte afspraken (CGVS I, p. 18-19) kan de suggestie van een misverstand in hoofde van de tolk op dit punt niet worden gevolgd.

Over de eigenlijke clandestiene verplaatsing uit uw land van herkomst naar de Soedanese grenslocaliteit Kesselah bleken uw verklaringen onaannemelijk vaag. U wist niets over de gevolgde reisroute, wist ook niet in welke windrichting gestapt werd (CGVS II, p. 8). Ter verschoning haalde u aan dat de smokkelaar jullie leidde en dat jullie hem volgden. Deze voorstelling van zaken hoeft uiteraard niet te verhinderen dat u onderweg zou blijven waarnemen en zich oriënteren, zeker gezien uw verklaring dat u niet helemaal op uw gemak was bij de smokkelaar (CGVS II, p. 6). Op de vraag naar een inschatting van de afstand tussen Tesseney en Kesselah drukte u zich enkel uit in termen van 'erg dichtbij' (de afstand in vogelvlucht) en 'ver' (de omweg die jullie gebruikt hebben om Kesselah te bereiken. Onderweg rustten jullie uit in een tent maar waar dat was, wist u evenmin. U wist ook niet te vertellen hoe u uiteindelijk wist wanneer jullie de grens passeerden, behalve dat de smokkelaar zei dat jullie er bijna waren, of dat jullie in de verte een grenswachtpost konden zien (CGVS I, p. 21). Qua beschrijving van het landschap kwam u niet verder dan de algemeen gekende informatie dat jullie door de velden stapten, dat er veel zand was, dat jullie ook waterlopen zijn gepasseerd en dat er in de verte kleine bergen waren (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 8). Ook over de smokkelaar die u tot in Soedan had begeleid toonden uw verklaringen zich onaannemelijk vaag. U bekende dat u over deze persoon helemaal niets wist (CGVS II, p. 6). Ook op de vraag naar visuele kenmerken van deze persoon bleef u het antwoord schuldig. Ter verschoning voor uw absoluut gebrek aan informatie over deze persoon haalde u aan dat het vooral uw vriendin was die onderhandeld had met deze persoon. Verder gaf u aan dat u had gemerkt dat de smokkelaar in het Nara en in het Tigrees had gesproken met de andere reisgenoten en dat u zich niet helemaal op uw gemak voelde bij deze situatie (CGVS II, p. 6). Welnu, deze poging tot verklaring voor uw absoluut gebrek aan informatie over de smokkelaar voldoet geenszins. Immers zij in het algemeen erop gewezen dat u gedurende meerdere dagen in het gezelschap was van deze man: de eigenlijke verplaatsing van Tesseney tot Kesselah duurde immers enkele dagen: jullie gezamenlijke reis is immers begonnen ergens op een avond rond 19.00u, en duurde een dag en twee nachten, waarna jullie tegen de ochtend aankwamen in Kesselah. Bovendien hield de smokkelaar u in Kesselah nog drie dagen bij zich tot uw broer de afgesproken prijs voor uw illegale reis had betaald aan de smokkelaar (CGVS II, p. 6-7). Daarbij komt dan ook de vaststelling dat u wel degelijk wist dat de smokkelaar evengoed uw eigen taal, het Tigrinya, spreekt gezien dat de taal is waarin hij per telefoon met uw broer had onderhandeld over de transfer van de gevraagde prijs voor uw illegale uitreis (CGVS II, p. 7). Gegeven deze informatie moet worden geoordeeld dat u ruim voldoende gelegenheid en mogelijkheden had om meer informatie over deze smokkelaar te verkrijgen. Tenslotte moet het opvallend worden genoemd dat zelfs uw broer, die toch per telefoon vanuit Juba, Zuid-Soedan, heeft onderhandeld met deze smokkelaar en met hem concrete afspraken heeft gemaakt over de effectieve transfer van een grote geldsom naar deze smokkelaar, niet de minste informatie zou hebben over deze persoon (CGVS II, p. 6-7). Uw onwetendheid over de smokkelaar bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw illegale uitreis uit Eritrea.

Het CGVS is er zich in casu van bewust dat de hierboven verzamelde verklaringen door u feiten betreffen van elf jaar geleden en houdt in deze rekening met de reële mogelijkheid dat na dergelijk tijdsverloop enige vervaging van de herinnering kan optreden. Echter zijn de hierboven verzamelde tegenstrijdigheden dermate

flagrant dat deze niet kunnen worden verklaard door een tanend geheugen ten gevolge van het lange tijdsverloop sedert de verhaalde feiten. Daarbij valt ook op dat de aan elkaar tegengestelde verklaringen in beide gevallen door u met details zijn ingevuld, zodat niet kan worden gesproken van het vervagen van detail in de herinnering. Ook voor wat betreft de vastgestelde vaagheid in uw verklaringen over de eigenlijke clandestiene uitreis uit Eritrea zij benadrukt dat het tanen van het geheugen niet dienstig is als verklaring gezien de verregaande graad van uw onwetendheid over de smokkelaar en de concrete reis.

Volledigheidshalve zij nog benadrukt dat het op zijn minst onwaarschijnlijk te noemen is dat u niet daadwerkelijk bent gedemobiliseerd na een van uw vele verzoeken daartoe. In concreto had u verklaard dat u jaarlijks om een demobilisatie had gevraagd, maar dat deze u telkens werd geweigerd. Een uitleg voor deze weigering zou u nooit hebben gekregen (CGVS I, p. 9-10). U legde daarbij verder uit dat in het algemeen demobilisatie niet wordt toegestaan tenzij in het uitzonderlijke geval – u spreekt van 1 of 2 personen – dat iemand met documenten kan aantonen dat hij/zij een chronische ziekte heeft of anderszins niet langer in staat is te werken, ook het hebben van een kind kan een mobilisatiegrond zijn (CGVS I, p. 10). Deze laatste voorstelling van zaken wordt tegengesproken door algemene informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd. De informatie betreft de concrete praktijk van demobilisatie in Eritrea en daaruit blijkt dat met name vrouwen kans maken op demobilisatie in Eritrea, dit indien zij hun militaire dienst vervulden in de civiele component van de legerdienst. Zoals het geval was voor u, u was immers gedurende jaren, zelfs in de periode van de oorlog met Ethiopië, toegewezen aan de stedelijke administratie van Asmara (CGVS I, p. 5-7). Er wordt verwezen naar een studie die in de periode 2008-2012 bij Eritrese migranten in Europese en Afrikaanse landen werd gehouden, en waaruit blijkt dat de gemiddelde dienstdienst voor Eritrese vrouwen vijf jaar bedraagt. Andere verslagen – waarbij geen onderscheid wordt gemaakt tussen mannen en vrouwen – spreken van een gemiddelde dienstdienst van zes tot acht jaar voor diegenen die gediend hebben in de civiele component. Daarbij wordt opgemerkt dat vrouwen gemiddeld minder lang dienen dan mannen, vaak rond de leeftijd van 25 jaar en in elk geval zeker voor de leeftijd van 30 jaar. Deze informatie weerlegt uw voorstelling van zaken als zou demobilisatie slechts uitzonderlijk aan enkelingen worden toegestaan. Daarbij wordt opgemerkt dat u, als vrouw in de civiele component van de dienstplicht, met op het moment van uw vlucht eind 2011 de leeftijd van 37 jaar, aan diverse categorieën beantwoordt die luidens bovenstaande informatie in aanmerking komen voor demobilisatie.

In dit kader moet het opvallend te worden genoemd dat op uw Facebookprofiel (<https://m.facebook.com/XXX>) vermeld staat dat u gestudeerd heeft aan de universiteit van Asmara. Nochtans heeft u ten overstaan van de Belgische asielinstanties verklaard dat u slechts middelbaar geschoold bent (DVZ verklaring dd.18.02.2021, rubriek 11). Gezien uw verklaring dat u telkens om demobilisatie verzocht omdat u graag wilde verder studeren (CGVS I, p. 9), is bovenstaande vaststelling betekenisvol en een verdere bevestiging dat u verzwijgt dat u uiteindelijk wel bent gedemobiliseerd.

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus “ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië” van 18 augustus 2023**, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt verder dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea's deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst.

In november 2022 tekenen de Ethiopische Federale regering en het Tigray People's Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro.

Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari

2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. **Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea 's deelname aan, de oorlog in het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst].**

Gezien u op legale wijze Eritrea heeft verlaten en vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, alsook dat u op het moment dat u Eritrea verliet, geen verplichtingen had in het kader van de nationale dienstplicht. **Op grond van bovenstaande informatie dient verder vastgesteld dat er geen indicaties bestaan dat u – omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger in deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022 – op heden een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht te koesteren zou hebben, indien u zou terugkeren naar Eritrea.**

Gegeven deze en voorgaande bevindingen wordt geen geloof gehecht aan de door u verklaarde asielmotieven. De door u neergelegde bewijselementen zijn niet van aard om hierin verandering te brengen. Uw Eritrese identiteitskaart bewijst uw Eritrese nationaliteit en herkomst, dewelke in bovenstaande niet in twijfel worden getrokken. Het doopcertificaat en de medische fiche voor uw zoon geven blijk van exact die informatie en voorts blijkt uit deze stukken dat u heeft gewoond in Zuid-Soedan. Echter bevatten deze stukken geen informatie die van aard is de geloofwaardigheid van uw beweerde illegale uitreis uit Eritrea te herstellen. Een zelfde bedenking dient gemaakt voor de laissez-passers en het visum gezinshereniging die u zijn verschaft door de Belgische diplomatieke post in Cairo.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

## **2. Het verzoekschrift**

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/6, §§ 4 en 5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.5 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het formele en materiële motiveringsbeginself" en van het zorgvuldigheidsbeginself.

2.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het formele en materiële motiveringsbeginself" en van het zorgvuldigheidsbeginself.

2.3. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

## **3. Bevoegdheid**

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg

uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

## 6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart de Eritrese autoriteiten te vrezen omwille van haar desertie uit het Eritrese leger en haar illegale vertrek uit Eritrea. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

6.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan verzoeksters Eritrese nationaliteit.

De Raad wijst erop dat het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in wezen een toekomstgerichte beoordeling vereist waarbij onder meer rekening wordt gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast en de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden (artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal meent dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat heden, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. Er wordt gemotiveerd dat gezien haar verklaringen over haar beweerd illegaal vertrek uit Eritrea niet geloofwaardig zijn bevonden, dit impliceert dat verzoekster Eritrea op legale wijze heeft verlaten en aangezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is om toestemming te verkrijgen om het land op legale wijze te verlaten, verzoekster geen vrees dient te koesteren voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale context. Hierover stelt de bestreden beslissing het volgende:

*“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus “ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië” van 18 augustus 2023**, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt verder dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea’s*

deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst.

In november 2022 tekenen de Ethiopische Federale regering en het Tigray People's Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro.

Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. **Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea's deelname aan, de oorlog in het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst].**"

Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal en betoogt onder meer dat het risico voor haar ingeval van terugkeer onvoldoende zorgvuldig is onderzocht en verwijst daarbij naar landeninformatie (verzoekschrift, p. 12-14) waarin onder meer wordt gesteld dat Eritreeërs die gedwongen worden teruggestuurd naar Eritrea een ernstig risico lopen op vervolging of andere mensenrechtenschendingen.

Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de mobilisatie door de Eritrese overheid naar aanleiding van de deelname van Eritrea aan het conflict in het noorden van Ethiopië, blijkt vooreerst dat in de tweede helft van 2022 er sprake was van een intensivering van de mobilisatie in Eritrea, die volgens bronnen in die periode uiteindelijk resulteerde in een veralgemeende mobilisatie. Het gewelddadig conflict in de Tigray-regio in Ethiopië begon in november 2020 en omvatte vier grote fasen, waarvan de laatste wordt beëindigd met de vredesovereenkomst die werd getekend tussen het TPLF en de Ethiopische overheid op 2 november 2022. Het Eritrese leger is nagenoeg van bij aanvang van het conflict betrokken bij het conflict (COI Focus, "ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië", 18 augustus 2023 (update, p. 6). Er is geen gezaghebbende beoordeling van het aantal Eritrese troepen in de oorlog. Een Ethiopisch journalist schat het aantal Eritrese troepen in het noorden van Ethiopië begin september 2021 op 300.000, bronnen dicht bij het TPLF schatten dat de helft van de Eritrese strijdkrachten zich in Tigray bevindt in oktober 2022 en een westerse diplomaat schat in diezelfde periode dat tot 60.000 Eritrese soldaten betrokken zijn bij de laatste vijandelijkheden sinds augustus 2022. De betrokkenheid van Eritrea bij deze oorlog leidt tot een intensivering en uiteindelijke veralgemeende mobilisatie van dienstplichtigen in Eritrea. De expert Martin Plaut meldt in januari 2021 dat volgens een goede bron het Eritrese offensief de mobilisatie van 200.000 nieuwe troepen inhoudt. Dit aantal wordt bereikt door verschillende categorieën dienstplichtigen in dienst te nemen die voorheen waren vrijgesteld zoals vrouwen met jonge kinderen, gepensioneerde soldaten en kinderen vanaf 16 jaar (COI Focus, p. 9). Ook uit Tigray door het Eritrese leger ontvoerde vluchtelingen worden met geweld teruggebracht naar Eritrea en gevangenen worden naar het front gestuurd. In een rapport van mei 2022 stelt de rapporteur van de VN voor de Mensenrechten in Eritrea een dramatische toename van giffa's (razzias) vast met het oog op de militaire dienstplicht. Ook duizenden Eritreeërs die hun dienstplicht vervullen in civiele functies worden overgeplaatst naar militaire functies. De rapporteur documenteert ook het oppakken en verzamelen van kinderen vanaf veertien jaar in giffas. Ook worden kinderen al vanaf de tiende klas naar Sawa, het militaire trainingskamp, gestuurd, terwijl dat normaal pas geldt vanaf de twaalfde klas (Ministerie van Buitenlandse Zaken – Nederland, Algemeen Ambtsbericht Eritrea, mei 2022, p. 12, geciteerd in COI Focus van 18 augustus 2023). In een rapport van mei 2023 van de Speciale VN Rapporteur wordt een verdere toename van gedwongen rekrutering gemeld tussen midden en eind 2022 en een grootschalige mobilisatieoperatie in die periode. In september 2022 worden alle reservisten onder 55 jaar opgeroepen en er vinden wijdverspreide zoekacties plaats in steden en dorpen en ook vrouwen worden ingelijfd.

In de periode tussen midden en eind 2022 is sprake van een escalatie van gedwongen rekruteringen en treden de Eritrese autoriteiten steeds dwingender en meedogenlozer op tegen dienstplichtontduikers en worden ook de familieleden van personen die niet ingaan op de oproeping gestraft door bijvoorbeeld voedselbonnen in te houden, gezinnen uit hun huizen te zetten en hen vast te houden in geïmproviseerde gevangenissen.

Minderjarigen, reservisten en personen die daarvoor niet langer dienstplichtig waren omdat ze vrijgesteld of ontslagen waren of niet in aanmerking kwamen voor militaire dienst, werden op grote schaal verplicht gerekruteerd voor militaire-of burgerlijke dienst. Martin Plaut, een journalist met expertise in de Hoorn van Afrika (COI Focus, voetnoot 68), stelt in december 2022 geen weet te hebben van categorieën die in die periode niet onder de mobilisatie vallen, behalve zwaar zieke personen die fysiek niet in staat zijn om te vechten (COI Focus, p. 14).

De Eritrese regering blijft deze mobilisatie aanhouden ook na de vredesovereenkomst van november 2022 volgens verschillende bronnen. In februari 2023 stelt Human Rights Watch dat de organisatie meldingen blijft krijgen van aanhoudende razzia's en represailles. De Noorse COI-Dienst Landinfo wijst in februari 2023 op de gevolgen van de mobilisatie en dat het aantal doden en gewonden gevolgen kan hebben voor de publieke sectoren buiten het oorlogsapparaat, maar geeft ook aan dat de bronnen nauwelijks iets zeggen hoe de mobilisatie van tienduizenden personen, die voordien in diverse sectoren werkten, werd opgevangen. Een diplomatieke bron in Nairobi, gecontacteerd in mei 2023, zegt vernomen te hebben dat veel mensen die gemobiliseerd werden zijn teruggekeerd naar Asmara, maar zij moeten zich opnieuw melden na een maand verlof. Martin Plaut stelt in augustus 2023 over slechts beperkte informatie te beschikken maar gelooft op dat ogenblik dat de mobilisatie doorgaat maar dat hij dit begrijpt als de jaarlijkse "*enlistment for Sawa*".

Hij stelt niet gehoord te hebben dat verse troepen naar Tigray, waar het Eritrese leger aanwezig blijft, worden gestuurd, maar voegt eraan toe: "*This does not mean that there are not! It is just that I have not heard about it*". Volgens Tesfa News betekent de aankondiging van de Minister van Buitenlandse Zaken in augustus 2023 dat studenten die goede resultaten halen op het eindexamen naar hun hogescholen kunnen gaan zonder te hoeven deelnemen aan het National Service Program, dat de rekruteringspraktijken van het leger voor onbepaalde tijd zijn opgeschort. In de COI Focus, gepubliceerd op 18 augustus 2023, wordt gesteld dat Cedoca geen indicaties vond in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes na februari 2023.

Het is evenwel niet betwist dat ook na februari 2023 gedwongen rekrutering plaatsvindt. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat uit de landeninformatie blijkt dat rekrutering in de nationale dienstplicht wordt voortgezet zoals dit verliep voor het uitbreken van de oorlog in Ethiopië en Eritrea's deelname. Volgens de commissaris-generaal is het grote verschil dat geen sprake meer zou zijn van gedwongen mobilisatie en rekrutering van personen die niet langer dienstplichtig zijn, wat tijdens en tot kort na de oorlog in Tigray wel het geval was. De omstandigheid dat het Eritrese leger nog aanwezig is in Tigray betekent op zich niet dat de algemene en niemand en niets ontziende mobilisatiecampagne van de tweede helft van 2022 en begin januari 2023 zonder meer onveranderd doorgegaan zou zijn.

De vraag blijft evenwel of zonder meer kan aangenomen worden dat personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren omdat ze vrijgesteld of ontslagen werden of omdat ze niet in aanmerking komen voor dienst, actueel niet meer het risico lopen gedwongen gerekruteerd of gemobiliseerd te worden. De blijvende aanwezigheid van het Eritrese leger vandaag in Tigray betekent dat de situatie in Eritrea in elk geval niet dezelfde is als diegene die bestond voor het uitbreken van de oorlog in Tigray. Zo uit het voorgaande blijkt dat op het hoogtepunt van de oorlog in Tigray er een massale mobilisatie plaatsvond zonder weerga qua omvang omdat er een constante nood was aan nieuwe soldaten in Tigray, betekent de blijvende aanwezigheid van het Eritrese leger in wat nog steeds een onstabiele regio is, minstens dat het aantal militairen in Tigray op peil moet worden gehouden en dat bij een heropflakking van het conflict er allicht snel nieuwe rekruten zullen nodig zijn.

Verder is niet duidelijk of Eritrea al dan niet nieuwe troepen stuurt naar Ethiopië na de vredesovereenkomst. Zoals hierboven reeds aangehaald en verklaarde de door Cedoca gecontacteerde expert Plaut in augustus 2023 dat hij dit niet heeft gehoord, maar dat het niet betekent dat er geen nieuwe troepen worden gezonden (COI Focus, p. 18). Bovendien stelt volgens de COI Focus een diplomatieke bron in Nairobi weliswaar dat hij vernomen had dat veel mensen die waren gemobiliseerd zijn teruggekeerd naar Asmara, maar ook dat deze terugkeerders een maand verlof hebben alvorens ze zich opnieuw moeten melden en het onduidelijk is waar en of ze nadien opnieuw zullen ingezet worden (COI Focus, p. 18). Dat één artikel in Le Monde van februari 2023 wordt gesteld dat terug in Eritrea de meeste leden van de reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijk leven, waarop de daarin geciteerde journalist in ballingschap de vraag vreest dat dit maar zal duren tot de volgende gedwongen rekrutering (Zie Le Monde, "*In Eritrea, the authorities punish the relatives of military deserters*", 10 February 2023, geciteerd in COI Focus, voetnoot 123), volstaat niet om te besluiten dat er heden geen sprake meer zou zijn van gedwongen rekrutering in de nationale dienstplicht van personen die niet langer dienstplichtig zijn.

Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat de huidige context in Eritrea niet dezelfde is als voor het conflict in Tigray en de vredesovereenkomst, toen het Eritrese leger niet aanwezig was in de Tigray-regio.

In de beschikbare landeninformatie wordt evenmin uitdrukkelijk gesteld dat de rekrutering in de nationale dienstplicht wordt voortgezet zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van en Eritrea's deelname

aan de oorlog in het Noorden van Ethiopië en evenmin dat personen die voorheen vrijgesteld waren actueel geen risico meer zouden lopen om gedwongen gerekruteerd te worden.

Er wordt in de COI Focus in elk geval geen bron aangehaald die bevestigt dat personen die voorheen vrijgesteld waren actueel geen risico meer zouden lopen om gedwongen gerekruteerd te worden en dat de praktijk die was ontstaan tijdens de oorlog in Tigray in al zijn aspecten niet meer wordt toegepast. Landinfo stelt wel dat mensen die formeel zijn vrijgesteld van nationale dienst in principe niet kunnen worden teruggeroepen voor de nationale dienst, maar dat zij niet vrijgesteld zijn van de plicht om hun land te verdedigen in oorlogstijd. Ook personen die informeel zijn vrijgesteld kunnen worden gemobiliseerd voor oorlogsdienst. Plaut stelt in augustus 2023 dat de mobilisatie voortduurt, maar dat, zoals hij het begrijpt, dit de normale jaarlijkse rekrutering is voor Sawa, het trainingscentrum waar alle jongeren verplicht militaire training moeten volgen. Het is onduidelijk waarnaar deze journalist verwijst als hij zegt dat de mobilisatie voortduurt. Verder kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt of dit betekent dat door de aanwezigheid van Eritrese troepen in Ethiopië en ondanks een vredesakkoord van november 2022, dat het vertrek van de Eritrese troepen uit Ethiopië oplegt, mobilisatie voor oorlogsdienst ook actueel nog gebeurt, en zo ja welke categorieën daarvoor in aanmerking komen. In dit verband moet ook rekening worden gehouden dat Eritrea voor het recente conflict in Tigray de “*no peace no war situation*” verkeerde en dat de onstabiele situatie van de regio en met name de situatie in Tigray al vele jaren wordt gebruikt door de Eritrese regering als reden om de onbepaalde duur van de Nationale Dienst te bestendigen en de sinds 1998 van kracht zijnde noodtoestand te behouden (EASO, *Eritrea, National service, exit and return*, september 2019, p. 22).

Hieruit volgt dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende duidelijkheid schept over het huidige beleid in Eritrea en het risico dat personen, die in het verleden zouden zijn vrijgesteld van de nationale dienstplicht en het land legaal zouden hebben verlaten, in geval van terugkeer lopen om opnieuw gedwongen te worden gerekruteerd. Daarbij dient ook terdege rekening te worden gehouden met het gegeven dat uit de beschikbare landeninformatie verder blijkt dat personen die (opnieuw) gedwongen National Service dienen te verrichten in Eritrea onderworpen kunnen worden aan onmenselijke en vernederende behandeling en foltering.

De beschikbare landeninformatie laat de Raad niet toe het risico voor verzoekster om aan vervolgingsdaden te worden onderworpen in geval van terugkeer naar Eritrea op voldoende nauwkeurige wijze in te schatten en is van oordeel dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 september 2023, wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER